цицеро 1

От себе си вече ние нищо не можем да кажем, цензурата ни тъй окърнява и обезобразява щото казаното излѣзва щърбо, безсъдържателно. Ние не знаем вече и какво да пишем. Закони за печатьт нѣма по които да знаем колко-годѣ да се водим и да се припазваме колко-годѣ, ~~кой~~ а зависим от произвола на хора немилостиво настроени противу всичко, ко~~дѣто не се сдаде~~ето излиза изпод нашето перо. Секретарьт на градоначалството, Марков воевода ~~той~~ разполага с всичките ни, додѣ си непохапнал и недоспал, додѣ си не пие кафето не се ~~сапраграфия и тѣ и разполагат както щѣт с печатното слово~~ струва зло сърце да отпусне цензурираний от него съвсѣм лист, тъй що ако днес го пишем два дни ходим по цензурата да му събираме кокалите. Та и това не стига, ами и когато се напечата цензуриран трѣба пак да ходи на полицията, тъй що всякой стражар по своему се разполага с вестниците ни, затварят ~~в~~ невинните лица които го продават, и трѣба да ходим да се молим да ги пущат. До такъвъ униженье печатното слово никога не е достигало.

Ние сме били и в турско врѣме газетари и такова чудо не сме патили; седѣли сме затворени, но печатното слово не се е затривало. Вестникът ни печатан е излизал и тогава ако има нѣщо да сме прѣгрѣшили, сѫдили сѫ ни и наказвали. А сега, сега по-лошо, и ние сме принудени да оправдаем поговорката на ония песимисти, които си позволяват да говорят: „от турско по-лошо". ~~И~~ По всичко се види че нам ни всякак пакостят и пречат за да ни принудят да се откажем от да се служим с печатното слово. Ние би направили и това, което е много по-лесно за нас да се напуснем и да си гледаме старините. Но ние не можем да се откажем от длъжностите към народа си. Ако има нѣкой да не им е по сърце това що би им говорили, свободни сѫ да ни не четът, да ни не слушат, за него ние не можем нищо да кажем: „волному воля". Но увѣрени сме че има хора, които като слушат други тѣ желаели би да чуят и нашето ~~слово~~ смирено мнение, и тѣзи хора сѫ синове на България граждане и поданници на България и тѣхната мисъл се дава за поддържанието и благосъстоянието на отечеството и с какво право, по кой закон им се забранява това невинно удоволствие?

Ние нѣма за сега да казваме нищо от себе си по нашите работи, но не смѣем да замълчим и това поне което чуждите казват за нас, а то тѣзи чужди които ни сѫ приятели уж. Ние смѣем да съобщим на читателите си барем това което австромаджарската строга цензура позволява на своите да говорят за нас. Ние ще приведем, пропуснатий от маджарската цензура уводен член на „Хрватска".

„От когато българите сѫ шавнали от правий път, със тѣх ~~и~~ със тѣхните работи не струва да развалим нито едно парче хартия. Но днес вече не се работи за тѣх, но се работи за България, която е станала център на цѣлокупний источний въпрос. От това всите Европейски вестници пишат непрекъснато за България, само дотолкоз доколкото тѣ със своето поститване ускоряват рѣшението на това питане.

„До когато българите бѣха за праведното за полезното дѣло против тѣх бѣха английските, германските и австромаджарските вестници, а от когато ~~т~~ сѫ тѣ за неправедното, вредливото дѣло тѣзи вестници сѫ със тѣх. Тука се показва значението и вестниците и народите у които излизат. Но тѣзи ~~нов~~ вестници, нито онѣзи у които се пише, не сѫ повредили на българите в ~~първия~~ неправдините им пътя, нито пак в сегашний им сѫ нѣщо помогнали.

„Тѣ вестници не могат всичко черно да прѣдставят насилието което уж Русия прави в България. Ако това е истина, и ако на тѣзи вестници и на тѣхните сили е дотолкоз за България, или ако тѣ имат в България и свои си интереси: защо тѣ да не турят край на тѣзи насилия? Не видят ли тѣ, българите, че в този вѣк, па нека е и оправдавание, ~~т~~ тѣ показват само своята немощ?

„Истина е че в България нѣма нито един руски цик, нѣма за България нито един руски областник (тоя тѣх дума списателят, както че разбират речем) ~~за България ако е …~~ в такъв случай кой и какво се прави това руско насилие? Но, казват, че рускийт посланник пишел, говорил и уж подструвал народът на бунт. Но всѣки посланник, от която и да е сила, може в този или в други кой да е случай тъка да прави и да работи, но то зависи от самите българи щът ли да слушат нѣкого и да го последуват.

„Ако този посланник бунтува народът, защо българите с пълно право му не дадят паша-портът му и защо го не отпратят от земята си? Не затова ли защото се боят от Русия. Но чудно се съгласяват тѣзи двѣте нѣща: да се боиш от Русия, и да се перчиш като ~~тѣ~~